

Corbettův report: Proč se svět hroutí (a co s tím můžeme udělat)

🔗 otevrisvoumysl.cz/corbettuv-report-proc-se-svet-hrouti-a-co-s-tim-muzeme-udelat

23. června 2024

Ve zkratce...

Máte někdy pocit, že se všechno najednou hroutí? Věděli jste ale, že pro tento jev existuje název? A že je součástí dlouholetého plánu mocností, které by neměly být, jak destabilizovat svět a posunout svou agendu kupředu? A věděli jste také, že pouhým sledováním této katastrofy tomuto plánu vlastně pomáháme? Více v článku od Corbetta.

Facebook

Telegram

VK

Originál článku publikován ZDE: 23. června 2024

Máte někdy pocit, že se všechno najednou hroutí?

Zapomeňte na založení rodiny nebo koupi domu. Pro mladé muže a ženy je stále těžší a těžší zajistit si jen jídlo na stole.

A ti šťastlivci, kteří se vzepřeli osudu a podařilo se jim založit rodinu, určitě netráví čas na sousedských grilovačkách, zatímco děti hrají pouliční hokej. Dnes by byli rádi, kdyby se jim podařilo odtrhnout děti od zařízení na tak dlouho, aby si všimly, že v jejich sousedství jsou i jiné děti. Ne že by rodiče uměli žít lépe.

Co všichni na těchto zařízeních *dělají*? Samozřejmě projíždějí své nekonečné kanály na sociálních sítích plné zkažky a nenávisti! Jsou zaneprázdněni sledováním toho, jak Izrael holocaustuje Palestinu a NATO se blíží k jaderné válce s Ruskem a lidé doma se veřejně děsí toho, jak se společnost rozpadá a svět se propadá do šílenství.

Víra v to, že tvrdá práce a odhodlání nám všem pomohou zlepšit stav planety a zanechat lepší místo pro naše děti? Pryč. Nahradil ji skličující pocit, že svět se řítí do pekla v koši a že možná ani nemá cenu ho zachraňovat.

Ano, od makrokosmu geopolitických krizí a finančních podvodů až po mikrokosmos ekonomického rozpadu a duchovní nevolnosti se zdá, že všechno, co se může pokazit, se pokazí. Stále častěji máme pocit, že jsme jen přihlížejícími, kteří sledují chaotickou podívanou odehrávající se na našich obrazovkách, digitálními řidiči, kteří sledují autonehodu chaosu odehrávající se na informační superdálnici.

Věděli jste ale, že pro tento jev existuje *název*? A že je součástí dlouholetého plánu mocností, které by neměly být, jak destabilizovat svět a posunout svou agendu kupředu? A věděli jste také, že pouhým sledováním této katastrofy tomuto plánu vlastně pomáháme?

Ne? Tak to se právě dozvíte! Pojdme se do toho ponořit.

Prekariát

V roce 2011 vydal Guy Standing – marxistický ekonom a profesor rozvojových studií na Londýnské univerzitě – knihu *Prekariát: Nová nebezpečná třída*. V této knize definoval nový typ sociální třídy, která

vznikla na trhu práce 21. století:

Prekariát nebyl součástí „dělnické třídy“ ani „proletariátu“. Tyto pojmy naznačují, že společnost se skládá převážně z pracovníků, kteří mají dlouhodobá, stabilní zaměstnání s pevnou pracovní dobou a názvy pracovních míst, kterým by jejich otcové a matky rozuměli, a čelí místním zaměstnavatelům, jejichž jména a funkce znají.

Mnoho lidí, kteří vstupují do prekariátu, nezná svého zaměstnavatele ani počet svých spolupracovníků, které mají nebo pravděpodobně budou mít v budoucnu. Nebyli také „střední třídou“, protože neměli stabilní nebo předvídatelný plat ani status a výhody, které se u lidí ze střední třídy předpokládaly.

Jinými slovy, podle Standingova odhadu vytvořila „zakázková ekonomika“ posledních let zcela novou třídu pracovníků, jejichž ekonomická existence je definována nejistou povahou.

Tento koncept „prekariátu“, který vychází z marxistického světonázoru, vykresluje tyto pracovníky jako další nesourodou masu pracujících ve velkém třídním boji a trvá na tom, že jsou bezmocnými oběťmi obrovských ekonomických sil, které nemohou ovlivnit. Trvá na tom, že jedinou nadějí těchto mas je lobbovat u vlád, aby poskytly gigantickým pracovníkům více práv. ... nebo svrhnout vládu a nastolit diktaturu prekariátu... nebo čemu to marxističtí ekonomové věří.

Tento pohled na svět se samozřejmě líbí největším kolektivistům ze všech: globalistům. Není tedy divu, že během několika krátkých let byl Standing pozván, aby promluvil na Bilderbergu 2016 na téma „prekariát a střední třída [sic]“, nebo že jeho práci poté propagovalo Světové ekonomické fórum, které ho pozvalo, aby promluvil v Davosu 2017 [sic!].

To však vyvolává otázku: *proč* mají arciglobalisté z Bilderbergu a Davosu *takový* zájem na prosazování této myšlenky „prekariátu“?

Abychom na to mohli odpovědět, musíme se nejprve podívat na jiný termín, který se mocní, kteří by neměli být, snažili v posledních letech vštípit do povědomí veřejnosti.

Jediné, co kakistokraté na vrcholu globální patokracie milují více než marxistického ekonomu, je „postmarxistický“ francouzský sociolog. To vysvětluje, proč byly práce Edgara Morina – 103 let starého francouzského teoretika, který píše od 40. let 20. století – v posledních letech vyšťourány a oprášeny hlásnými troubami establishmentu a globalistickými sysly. Jejich honba za pokladem přinesla vskutku cenný nález: slovo „polykrize“.

Konkrétně bývalý předseda Evropské komise (a dlouholetá opora Bilderbergu) Jean-Claude Juncker použil v roce 2016 svůj projev o problémech Evropské unie, aby tento termín, který poprvé použil Morin v 90. letech, znovu zavedl do moderního politického diskurzu:

Evropská unie čelí nejhorší hospodářské, finanční a sociální krizi od druhé světové války. A stále se potýká s jejími důsledky. Pro popis současné situace jsem často používal řecké slovo „polykrize“. Různé výzvy – od bezpečnostních hrozeb v našem sousedství a doma, přes uprchlickou krizi až po referendum ve Spojeném království – nepřišly pouze ve stejnou dobu. Vzájemně se také podněcují a vytvářejí v myslích našich lidí pocit pochybností a nejistoty.

Zatímco normálním lidem, kteří mají v hlavě jasno, se tato poznámka o „polykrizi“ nemusí zdát jako nic moc, machiavelističtí intrikáni z řad globalistů prokazatelně v hlavě jasno *nemají*.

Junckerovu letmou zmínku o tomto termínu proto v roce 2022 převzal a rozvedl mainstreamový historik (a účastník Davosu) Adam Tooze na stránkách listu *Financial Times*, který je mluvčím londýnské City. Odtud se loni v Davosu stal „populárním slovem“ a Světové ekonomické fórum pak s Toozeem uskutečnilo tematický rozhovor o tomto termínu a o tom, proč tak dokonale vystihuje svět chaosu, který rádoby globální vládcí uvádějí v život.

S odvoláním na malthusiánskou propagandu Římského klubu o limitech růstu ze 70. let 20. století jako na jednu z „prvních předpovědí“ moderní polykrize se Tooze pozitivně rozplývá nad tím, jak velký plán na nastolení (technokratického) pořádku ab chao vrcholí v totálním rozpadu globální ekonomiky a občanské společnosti ve světě po COVIDu.

Jak tehdy říkala zpráva Římského klubu a různé druhy epidemiologických expertíz, začalo se objevovat vědomí, že zázrak ekonomického růstu, který se po druhé světové válce skutečně dramaticky rozjel, má i svou odvrácenou stranu [sic]. Takže řada opravdu velmi dramatických rizik vzniká v důsledku samotného úspěchu našeho příběhu hospodářského růstu – na straně environmentální zdrojů, ale také na straně pandemických zoonotických mutací. Edgar Morin, francouzský teoretik, který tento termín poprvé použil, je klasickým environmentálním alarmistickým analytikem 70. let. Takže ta chronologie je těsná.

Ale jedna věc je vidět tvar něčeho, druhá je vidět jeho realitu. A právě v tom je zkušenost s pandemií v roce 2020, 2021, prostě ukázkou, protože zastavíme světovou ekonomiku v jejím chodu. Nikdy předtím jsme nic podobného ani zdaleka neudělali – 15-20% zásah do světového HDP během několika týdnů.

Jinými slovy, polykrize není definována jednotlivými krizemi, které ji tvoří – (falešnou) klimatickou krizí, (falešnou) krizí COVID, (generovanou) ekonomickou krizí atd. – ale způsobem, jakým se všechny tyto krize vzájemně ovlivňují. Proto se nám všem, kteří sledujeme, jak se katastrofa odehrává na našich zdech na sociálních sítích, zdá chaos posledních let tak ohromující. Není to řada problémů, z nichž každý připouští samostatné řešení, ale sněhová koule problémů, v níž každá jednotlivá krize živí každou další krizi.

A teď je tu skutečná otázka: proč jsou tito domnělí mocní planety tak *nadšeni* myšlenkami „prekariátu“ a „polykrize“?

Proč? Protože je to samozřejmě součástí jejich velkého plánu.

Jestli jsou pro Vás překlady hodnotné, zvažte příspěvím na jejich tvorbu níže kartou (ocením měsíční podporu) nebo ZDE na bankovní účet. Děkuji! (ps: Po kliknutí na tlačítko „Přispět“ budete přesměrování na platební bránu)

Donation amount

Donation frequency

Další krok: Polykrize prekariátu?...

Není těžké pochopit, proč se bilderbergové a jejich přísluhovači v akademii a v médiích establishmentu snaží do povědomí veřejnosti dostat „prekariát“ a „polykrizi“. Tyto termíny *dokonale* nahrávají jejich dlouhodobému plánu nastolit (nový světový) řád z (vytvořeného) chaosu.

Neberte mě za slovo. Podívejte se například na to, co v roce 2016 tvrdil oblíbený marxista Bilderbergu, výše zmíněný Guy Standing, ve svém výlevu o prekariátu, který pořádalo Světové ekonomické fórum. Poté, co navrhl, aby vlády po celém světě vybraly *více* peněz od svého daňového dobytka prostřednictvím „zvláštního poplatku z příjmů generovaných patenty, autorskými právy a dalšími formami duševního vlastnictví“ a poplatku „z příjmů, které společnosti digitálních platforem získávají z pracovních transakcí řízených aplikacemi“, navrhuje následně nový odvážný nápad, co by měli krvežízniví političtí parazité se vším tím nakradeným bohatstvím *dělat*: Všeobecný základní příjem (garantovaný příjem), samozřejmě!

Základní příjem musí být součástí nového systému rozdělování příjmů. Vybudování finanční základny může trvat delší dobu. Proto si tvůrci politik musí pečlivě připravit půdu a nabídnout evoluční přístup, který postupně odbourá starý systém sociálního zabezpečení, vybudovaný po částech v jiné éře, a zároveň vybuduje nový, vhodný pro dnešní dobu. Úkolem nás ostatních by mělo být posílení páteře politiků a institucí, které za nimi stojí. Základní příjem je skutečně politickým imperativem.

Cože?! Marxistický ekonom navrhuje, že řešením velkého třídního boje je ukrást lidem peníze a *část* z nich jim vrátit v podobě měsíčního příspěvku se závazky? A tuto „radikální“ myšlenku propaguje Světové ekonomické fórum? To mě šokuje. (<– SARKASMUS)

A co polykrize? Je to také trojský kůň pro plán globalistů?

Stačí se podívat, k jakým závěrům dospěl Adam Tooze, mluvčí establishmentu, ve svém výlevu o polykrizi, který uspořádalo Světové ekonomické fórum. Poté, co si všiml *výhod*, které může polykrize přinést, neboť pomáhá posilovat různé složky hlubokého státu – vlastně si libuje v tom, jak se například propagandisté COVIDu mohou podělit o to, co se naučili o tom, jak manipulovat veřejností, s německými vládními agenturami, které se snaží prodat veřejnosti zelenou neofeudální agendu -, nám říká, abychom se *uklidnili*. Alespoň máme *pojmenování pro* chaos, který se kolem nás odehrává!

Účelem, myšlenkou tohoto konceptu je jednoduše otevřít vlákna, díky nimž můžete začít vidět souvislosti. Pokud si jen přečtete noviny nebo se podíváte na zprávy, je vám předložena koláž, která začne vypadat prostě nesouvisle a bláznivě až do té míry, že začnete pochybovat, zda budete skutečně schopni věřit svým vlastním smyslům.

Koncept polykrize říká: „Klid, tohle je vlastně stav našeho současného okamžiku. Myslím, že je to užitečné, pojmenovat tento smysl. Je to terapeutické. Tady je váš strach, tady je něco, co vás zásadně trápí. Takto by se to dalo nazvat.

„Ano!“ říkají globalisté. „Vy pracovníci *js*te třída prekariátu a *js*te součástí Velké dialektiky! Teď pozorně poslouchejte: vaše spása spočívá ve všeobecném základním příjmu a dalších vládních zásazích do ekonomiky, které nám shodou okolností umožňují větší kontrolu nad vašimi životy!“

A „Ano!“ říkají globalisté. „Svět *je* v polykrizi! Podívejte se na své zpravodajské kanály! Víte, že je to pravda. Jen nám dejte větší kontrolu a uvolněte se s vědomím, že to všechno vyřešíme za vás!“

Takto byla veřejnost voděna za nos po celé generace. Do veřejného diskurzu se vkládají myšlenky a fráze – „Učinit svět bezpečným pro demokracii“ nebo „Odpovědnost za ochranu“ nebo „Globální válka proti terorismu“ nebo „Sociální distanc“ nebo milion dalších pečlivě zabalených sloganů – a najednou je diskuse zarámována do těchto pojmů.

Ani ti, kdo se těmto myšlenkám *brání*, jim nikdy nemohou skutečně uniknout. Proti těmto myšlenkám lze argumentovat pouze v rámci světa, který předpokládají – světa, kde demokracie válčí s autokracií, kde *je* možné zabránit genocidám prostřednictvím OSN, kde *je* globální terorismus všudypřítomnou hrozbou nebo kde *je* sociální kontakt ze své podstaty nebezpečný.

A nyní, když do dialektiky vstoupil „prekariát“ a „polykrize“, jsou globalisté zase o krok blíže k dobytí světa.

Jak bychom mohli tomuto hnusnému plánu uniknout?

... Aneb polykrizovost svobodného lidstva?

Není těžké pochopit, co globalisté chtějí: chtějí kontrolu.

A není třeba být mozkovým chirurgem, aby člověk přišel na to, jak chtějí upevnit svou kontrolu nad světem: nastolením svého Nového světového řádu v chaosu.

A konečně, nemusíte být génius, abyste přišli na to, jak chtějí z chaosu vytvořit řád: chaos *vytvoří* oni.

To je bod, který jsem uvedl ve svém článku [Chaos Out of Order](#), který jsem napsal v roce 2017:

Musíme si ovšem uvědomit, že jsme se do tohoto bodu dostali z nějakého důvodu. Aby dosáhli svého nového řádu, museli mocipáni *vyvolat* tento současný chaos. Bezprecedentní míra sociálního, politického a ekonomického napětí, kterou právě zažíváme, je součástí herního plánu. Aby bylo možné znovu rozestavit šachové figurky, musí být šachovnice nejprve převrácena.

A nyní, když se všichni každou chvíli svého života díváme do černého zrcadla svých chytrých zařízení, pociťujeme tlak polykrize o to silněji. Stačí se *podívat na* všechn ten chaos ve světě. Každou minutu každého dne si mohu obnovit svoji zed' na sítích a najít nový příběh, který mě pobouří nebo vyděsí! Cožpak nepřijde *někdo, kdo by* nás zachránil.

Mezitím Bilderbergové a elitáři z Davosu čekají v záloze a připravují svá předem naplánovaná „řešení“ těchto problémů.

Ale co kdybychom místo toho, abychom Standinga, Toozeho a další stoupence WEF v jejich podání odmítli, jejich pojetí těchto problémů zcela odmítli?

Co když nebudeme tvrdit, že třídním zájmům prekariátu by lépe posloužilo zavedení té či oné vládní politiky, nebo dokonce anarchie? Co když se místo toho *zcela vyhneme* samotnému marxistickému konceptu třídního boje?

Vskutku jsem někdo, kdo splňuje všechna Standingova kritéria pro to, aby byl členem těchto kritérií: Nejsem zaměstnancem velké korporace na plný úvazek. Nemám pracovní pozici, které by generace mé matky nebo otce rozuměla. Nemám tradiční zaměstnanecké výhody ani pevnou pracovní dobu nebo „zavedené cesty postupu, které podléhají odborům a kolektivním smlouvám“. Ale *nejsem* „prekariát“. Jsem svobodná lidská bytost, která si vytváří svůj vlastní osud tím, že poskytuje něco hodnotného svým svobodným bližním. Nejsem závislý na vládě, aby mi zajistila pracovní zákony, které mě nějakým způsobem chrání před vesmírem. Mohu se rozhodnout, že budu pracovat solidárně se svými bližními. Mohu se rozhodnout, zda budu pracovat pro korporaci nebo se sdružovat v odborech, uzavírat kolektivní smlouvy nebo požadovat zaměstnanecké výhody... nebo ne. Nejsem závislý na mamince nebo tatínkovi vládě, aby tyto věci dělali za mě, a ani to nechci.

Co když odmítneme polykrizi, na kterou se Tooze a jeho spolupracovníci chtějí zaměřit? „Klimatická krize“ žádnou krizí není, stejně jako nebyla „krize COVID“, „krize globálního terorismu“, „ruské dezinformace“ nebo kterákoli z milionu dalších rádoby strašidelných historek, kterými se nás mocní, kteří by neměli být, a jejich mediální mluvčí neustále snaží vyděsit.

A pokud *jsou* některé krize skutečnými krizemi, které ohrožují naše živobytí nebo samotnou existenci – skutečná hospodářská krize, které dnes mnozí čelí, nebo stále přítomná hrozba války či narušení

celosvětových dodávek potravin – všechny tyto krize jsou buď krizemi, které *způsobila vláda, nebo které vláda přinejmenším jen zhoršuje*. Neexistuje žádná „polykrize“, která by vyžadovala, abychom předali více kontroly politikům a jejich globalistickým plátcům, ani žádná „polykrize“, která by vyžadovala, abychom žili jako otroci na neofeudální plantáži, jedli brouky a hamburgery z laboratorně vyrobeného syntetického masa, abychom zachránili planetu.

Takto formulovaný náš úkol se zdá být mnohem jednodušší: spolupracovat s našimi bližními na vytváření podpůrných společenství, která *nemají nic společného* s upevňováním stále větší kontroly v rukou stále menšího počtu lidí. To neznamená, že tento úkol bude snadný, ale jakmile z našeho myšlení vyženeme nesmysly o „prekariátu“ a „polykrizi“ propagované Světovým ekonomickým fórem, budeme se moci mnohem účinněji soustředit na skutečný úkol, který před námi stojí.

Jak to tedy udělat? Pro začátek můžeme přestat žít v temném stínu zářících obrazovek našich chytrých telefonů. Pokud jste si to dosud neuvědomili, mediální matrix je způsob, jakým nás Oni na vrcholu globální mocenské pyramidy udržují rozdělené a podmaněné, soustředěné na ztroskotání společenského chaosu a rozpadu, abychom nikdy neviděli svět kolem sebe. Svět, kde rodiny *skutečně* pořádají sousedské grilovačky a hrají pouliční hokej, místo aby se navzájem ignorovaly a trávily čas s našimi tablety a telefony, by byl nekonečně lepší a všichni to víme, tak proč neodložíme zařízení a nezkusíme na chvíli alternativu?

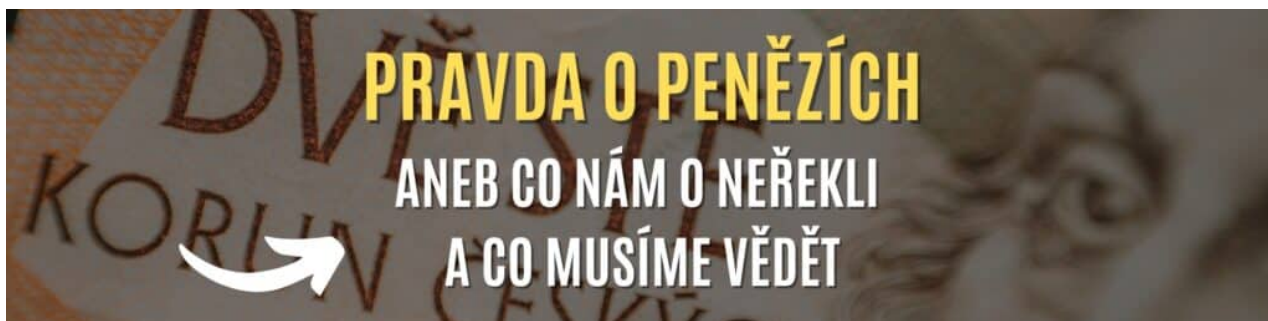
Pak ovšem budeme muset čelit dalšímu problému: problému třetí nejúčinnější nepřátelské propagandy.

Ptáte se, co je třetí nejúčinnější propaganda nepřítele? Dobrá otázka. Ale to je téma na jindy.

Mezitím možná nastal čas, abychom přestali nechávat technologie utvářet náš diskurz – abychom je přestali nechávat vkládat do našich diskusí slova jako „prekariát“, fráze jako „nic nevlastnit a být šťastný“ a hesla jako „věřte vědě“. Pokud jsou hranice našeho jazyka skutečně hranicemi naší reality, jak to myslel Wittgenstein, pak můžeme začít přebírat kontrolu nad naší realitou tím, že převezmeme zpět kontrolu nad naším jazykem.

Polykrize prekariátu neexistuje. Existuje pouze polykrize svobodného lidstva.

Překlad: David Formánek

Facebook

Telegram

VK

Líbí se Vám překlady?

Jestli jsou pro Vás videa hodnotná a líbí se vám, ocením podporu na chod tohoto projektu. Víím, jak jsou reklamy otravné, proto je zde nechci dávat. Libovolnou částku můžete zaslat na níže uvedené číslo účtu, nebo jednodušeji přes mobilní aplikaci si oskenovat QR kód. Děkuji za Vaši podporu!

Bankovní účet (CZK): 2201583969/2010

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

Pro platby na eurový účet (EUR):

Jméno: David Formánek

IBAN: CZ8520100000002201806894

SWIFT/BIC: FIOBCZPPXXX

Do zprávy příjemce napište prosím: Dar

QR Platba

CZK účet

Náhodný výběr

Diskuze

Jedna odpověď

Napsat komentář

Vaše e-mailová adresa nebude zveřejněna. Vyžadované informace jsou označeny *